

IR-XIV.432.1.30.2022

DECYZJA nr 184/22
Zarządu Województwa Świętokrzyskiego
z dnia 24.08.2022 r.

podjęta przez Zarząd Województwa Świętokrzyskiego jako Instytucję Zarządzającą Regionalnym Programem Operacyjnym Województwa Świętokrzyskiego na lata 2014-2020 w składzie:

- 1) Andrzej Bętkowski - Marszałek Województwa Świętokrzyskiego
- 2) Renata Janik - Wicemarszałek Województwa Świętokrzyskiego
- 3) Marek Bogusławski - Wicemarszałek Województwa Świętokrzyskiego
- 4) Marek Jońca - Członek Zarządu Województwa Świętokrzyskiego
- 5) Tomasz Jamka - Członek Zarządu Województwa Świętokrzyskiego

Na podstawie art. 60 pkt 6, art. 61 ust.1 pkt 2 lit. a, art. 64 ust.1 pkt 2 lit. b i ust. 2 oraz art. 67 ust.1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2021 r. poz. 305, z późn. zm.), art. 37 ust. 1 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej (Dz. U. z 2021 r. poz. 743), oraz art. 6 i art. 9 ust.1 pkt 2 i ust. 2 pkt 9 lit. b ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o zasadach realizacji programów w zakresie polityki spójności finansowanych w perspektywie finansowej 2014-2020 (Dz. U. z 2020 r. poz. 818, z późn. zm.), art. 41 ust. 2 pkt 4 oraz art. 46 ust.2a ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa (Dz. U. z 2022 r. poz. 547, z późn. zm.), art. 104 oraz art. 107 § 1-3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 735, z późn.zm.),

w sprawie:

wszczętej na wniosek Beneficjenta:, z siedzibą ul.

w przedmiocie:

udzielenia ulgi w formie rozłożenia na raty całości należności wraz z należnymi odsetkami, których wysokość została określona przez Zarząd Województwa Świętokrzyskiego w decyzji ostatecznej nr 139/21 z dnia 29.12.2021 r.

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu: 24.08.2022 r.

Zarząd Województwa Świętokrzyskiego jako Instytucja Zarządzająca Regionalnym Programem Operacyjnym Województwa Świętokrzyskiego na lata 2014-2020

orzeka:

odmawia się Beneficjentowi: „..... udzielenia ulgi w spłacie zobowiązania poprzez rozłożenie na raty całości należności wraz z odsetkami w wysokości określonej jak dla zaległości podatkowych, których wysokość została określona przez Zarząd Województwa Świętokrzyskiego w decyzji ostatecznej nr 139/21 z dnia 29.12.2021 r.

UZASADNIENIE

W dniu 29.12.2021 r. Zarząd Województwa Świętokrzyskiego, pełniący funkcję Instytucji Zarządzającej Regionalnym Programem Operacyjnym Województwa Świętokrzyskiego na lata 2014-2020, zwany dalej „Instytucją Zarządzającą”, wydał decyzję nr 139/21 określającą Beneficjentowi: „....., zwanemu dalej „Beneficjentem”, przypadającą do zwrotu kwotę środków z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, zwanego dalej „EFRR” w wysokości 1 000 000,00 zł (słownie: jeden milion złotych, 00/100) z tytułu zwrotu całości dofinansowania przekazanego na podstawie umowy o dofinansowanie nr RPSW.0..0..00-26-00.../18-00 wraz z odsetkami w wysokości określonej jak dla zaległości podatkowych oraz określającą termin od którego nalicza się odsetki i sposób zwrotu środków.

Zgodnie z art. 207 ust. 12a ustawy o finansach publicznych z dnia 27 sierpnia 2009 r. (Dz. U. z 2021 r. poz. 305, z późn. zm.), zwanej dalej „u.f.p.”, Beneficjentowi przysługiwało prawo do złożenia do Instytucji Zarządzającej wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy. Ponadto, Beneficjent miał możliwość wniesienia do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Kielcach skargi na decyzję w terminie 30 dni od dnia jej doręczenia za pośrednictwem Instytucji Zarządzającej, rezygnując jednocześnie z możliwości złożenia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Beneficjent złożył wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy z dnia 21.01.2022 r. (data nadania na poczcie 21.01.2022 r.), ale uchybił terminowi dlatego też Instytucja Zarządzająca powiadomiła go pismem znak: IR-XIV.432.1.30.2022 z dnia 14.02.2022 r. o uchybieniu terminu i pouczyła o możliwości złożenia wniosku o jego przewrócenie. Beneficjent pismem z dnia 07.03.2022 r. zwrócił się do Instytucji Zarządzającej z prośbą o przywrócenie terminu ale w związku z tym, że nie uprawdopodobnił, iż uchybienie terminu nastąpiło bez jego winy Instytucja Zarządzająca Postanowieniem nr 165/22 z dnia 30.03.2022 r. odmówiła przywrócenia terminu.

Zgodnie z art. 207 ust. 1 u.f.p. Beneficjent zobowiązany był do zwrotu dofinansowania wraz z należnymi odsetkami w terminie 14 dni liczonych od dnia doręczenia ostatecznej decyzji.

Przedmiotowa Decyzja została odebrana przez Beneficjenta w dniu 05.01.2022 r., a stała się ostateczna wraz z dniem 20.01.2022 r. W związku z brakiem zwrotu, Instytucja Zarządzająca pismem znak: IR-XIV.432.1.30.2022 z dnia 19.05.2022 r. skierowała do Beneficjenta upomnienie nr 2/2022, w którym na podstawie art. 15 § 1 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2022 r. poz. 479) wezwała Beneficjenta do dokonania wpłaty następujących należności:

- 1) Dofinansowanie projektu nr RPSW.0...0...00-26-0.../18 ze środków EFRR podlegające zwrotowi zgodnie z Decyzją Zarządu Województwa Świętokrzyskiego nr 139/21 z dnia 29.12.2021 r., wypłacone na podstawie umowy o dofinansowanie nr RPSW.0..0..00-26-00.../18, zawartej w dniu 06.02.2019 r. tj. należność w kwocie 600 000,00 zł, odsetki od dnia 22.03.2019 r. do dnia 19.05.2022 r. w kwocie 156 247,00 zł,
- 2) Dofinansowanie projektu nr RPSW.0....0....00-26-00.../18 ze środków EFRR podlegające zwrotowi zgodnie z Decyzją Zarządu Województwa Świętokrzyskiego nr 139/21 z dnia 29.12.2021r, wypłacone na podstawie umowy o dofinansowanie nr RPSW.0....0....00-26-00.../18, zawartej w dniu 06.02.2019 r. tj. należność w kwocie 400 000,00 zł, odsetki od dnia 27.04.2020 r. do dnia 19.05.2022 r. w kwocie 68 921,00 zł,
- 3) Dalsze odsetki do doliczenia w wysokości określonej jak dla zaległości podatkowych (13,5%) od 20.05.2022r. do dnia obciążenia rachunku bankowego Beneficjenta spłaconą kwotą (włącznie z tymi dniami) od kwoty głównej środków EFRR wskazanej w Decyzji Zarządu Województwa Świętokrzyskiego nr 139/21 z dnia 29.12.2021r,
- 4) Koszty upomnienia – 16,00 zł.

Beneficjent odebrał upomnienie w dniu 23.05.2022 r.

Pismem z dnia 01.06.2022 r. (data wpływu do IZ - 08.06.2022 r.) wniósł o udzielenie ulgi w spłacie zobowiązania w formie rozłożenia na 72 równe raty miesięczne w kwocie po 17 016,45 zł płatne w terminie do ostatniego dnia każdego miesiąca kalendarzowego począwszy od miesiąca sierpnia 2022 r. do miesiąca maja 2028 r. włącznie.

W związku z tym, że Beneficjent prowadzi działalność gospodarczą, znajduje zastosowanie art. 37 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej (Dz. U. z 2021 r., poz. 743) oraz przepisy wykonawcze do tej ustawy. Wobec tego Instytucja Zarządzająca pismem znak: IR-XIV.432.1.30.2022 z dnia 21.06.2022 r. wezwała Beneficjenta do określenia rodzaju pomocy publicznej o jaką się ubiega. Beneficjent został pouczone, że w przypadku gdy pomoc zostanie zakwalifikowana jako *pomoc de minimis*, wówczas należy

przedstawić informacje i dokumenty, o których mowa w § 2 ust. 1 i ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 marca 2010 r. w sprawie zakresu informacji przedstawianych przez podmiot ubiegający się o pomoc de minimis (Dz. U z 2010 r. Nr 53, poz. 311 z późn. zm.) oraz, że do czasu przekazania zaświadczeń, oświadczeń lub informacji pomoc publiczna nie może być udzielona. Odbiór pisma potwierdzono w dniu 01.07.2022 r.

Następnie w dniu 04.07.2022 r. sporządzono stosownie do postanowień art. 36 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 735, z późn.zm.) (zwana dalej „k.p.a.”) zawiadomienie znak: IR-XIV.432.1.30.2022 o wydłużeniu terminu na załatwienie sprawy do dnia 28.10.2022 r. ze względu na konieczność zebrania i rozpatrzenia materiału dowodowego. Beneficjent potwierdził odbiór ww. zawiadomień odpowiednio w dniu 08.07.2022 r. W dniu 14.07.2022 r. wpłynęły od Beneficjenta dokumenty do rozpatrzenia sprawy wraz z pismem przewodnim, w którym wskazał, że przedstawia dokumenty żądane przez Instytucję Zarządzającą.

Instytucja Zarządzająca w piśmie, o którym pisze Beneficjent dla przykładu wskazała jedynie, że gdyby Beneficjent wnioskował o pomoc de minimis to należy przedłożyć dokumenty, o których mowa w przepisie wykonawczym do ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej (Dz.U. z 2021 r., poz. 743) tj. w Rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 29 marca 2010 r. w sprawie zakresu informacji przedstawianych przez podmiot ubiegający się o pomoc de minimis (Dz.U. Nr 53, poz. 311) i przytoczyła dokumenty wskazane w § 2 ust.1 tego rozporządzenia oraz poinformowała, że informacje o których mowa w § 2 ust.1 przekazuje się na formularzu, którego wzór określa załącznik do rozporządzenia, a nie jak mylnie wskazuje Beneficjent żądała konkretnych dokumentów, których i tak wszystkich Beneficjent nie przedstawił. Dokumenty jakie Beneficjent złożył to:

1. wypis z KRS stan na dzień 10 lipca 2022 r.,
2. PIT-36L – zeznanie o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) z lat 2019, 2020, 2021 wspólników spółki,
3. PIT/B – informacja o wysokości dochodu (straty) z pozarolniczej działalności gospodarczej ww. wspólników spółki z lat 2019, 2020, 2021,
4. PIT/WZ – informacja o wierzytelnościach i zobowiązaniach zmniejszających lub zwiększających podstawę, obliczenia podatku (stratę), wynikających z transakcji handlowych ww. wspólników spółki z lat 2020, 2021.

Instytucja Zarządzająca w dniu 18.07.2022 r. zawiadomieniem znak: IR-XIV.432.1.30.2022 zgodnie z art. 10 § 1 powiadomiła Beneficjenta, że został przygotowany materiał dowodowy do wydania decyzji i w terminie 7 dni od dnia doręczenia Zawiadomienia może zapoznać się z aktami sprawy. Jednocześnie zgodnie z art. 79a § 2 k.p.a. mógł on w ww. terminie przedłożyć dodatkowe dowody celem wykazania spełnienia przesłanek, od których zależy uwzględnienie jego wniosku. W ww. piśmie Beneficjent został ponownie wezwany do określenia pomocy o jaką się ubiega i w zależności od rodzaju pomocy o dołączenie brakujących dokumentów wynikających z ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej (Dz.U. z 2021 r., poz. 743) oraz przepisów wykonawczych do tej ustawy: Rozporządzenie Rady Ministrów w sprawie zakresu informacji przedstawianych przez podmiot ubiegający się o pomoc de minimis z dnia 29 marca 2010 r. (Dz.U. Nr 53, poz. 311), Rozporządzenie Rady Ministrów w sprawie zakresu informacji przedstawianych przez podmiot ubiegający się o pomoc inną niż pomoc de minimis w rolnictwie lub rybołówstwie z dnia 29 marca 2010 r. (Dz.U. Nr 53, poz.312) z dnia 29 marca 2010r. (Dz.U. Nr 53, poz. 311). Beneficjent w ww. piśmie został również ponownie poinformowany, że zgodnie z § 2 ust. 2 powołanego rozporządzenia Rady Ministrów informacje, o jakich mowa w § 2 ust. 1 i 1a rozporządzenia, przekazuje się na formularzu, którego wzór określa załącznik do rozporządzenia. Beneficjent odebrał ww. zawiadomienie w dniu 21.07.2022 r., ale nie stawiał się w celu zapoznania się z materiałem dowodowym jak również nie wskazał o jaki rodzaj pomocy publicznej się ubiega, ponieważ nie przedłożył właściwego do tego formularza ani nie określił się w piśmie przewodnim. Nie przedłożył także już żadnego dodatkowego dokumentu wynikającego z ustawy o pomocy publicznej.

W tak ustalonym stanie faktycznym i po przeanalizowaniu całości zgromadzonego materiału dowodowego należy stwierdzić, co następuje

Zgodnie z art. 61 ust. 1 pkt 2 lit a u.f.p. organem pierwszej instancji właściwym do wydawania decyzji w odniesieniu do należności wskazanych w art. 60 pkt 6 u.f.p. jest instytucja zarządzająca. Na podstawie art. 64 ust 1 pkt 2 lit b u.f.p. należności o których mowa w art. 60 u.f.p. właściwy organ umarza w części, odracza terminy spłaty całości albo części należności lub rozkłada na raty płatności całości albo części należności - w przypadkach uzasadnionych względami społecznymi lub gospodarczymi, w szczególności możliwościami płatniczymi zobowiązanego. Zapisy niniejszej ustawy dają Instytucji Zarządzającej możliwość rozkładania na raty płatności całości albo części należności pieniężnych o charakterze niepodatkowych należności publicznoprawnych. Należności publicznoprawne należy rozumieć jako należności niebędące

podatkami i opłatami, stanowiące dochód budżetu państwa lub budżetu jednostki samorządu terytorialnego, wynikające ze stosunków publicznoprawnych. Ich podstawą są przepisy powszechnie obowiązującego prawa, a cechą charakterystyczną podporządkowanie w granicach wyznaczonych prawem objętych nimi jednostek, organom wyposażonym we władztwo publiczne. Na mocy art. 60 pkt 6 u.f.p. do niepodatkowych należności o charakterze publicznoprawnym należą należności z tytułu zwrotu płatności dokonanych w ramach programów finansowanych z udziałem środków europejskich.

Zgodnie z art. 6 i art. 9 ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o zasadach realizacji programów w zakresie polityki spójności finansowanych w perspektywie finansowej 2014-2020 (Dz. U. z 2020 r. poz. 818, z późn. zm.) (zwana dalej: ustawą wdrożeniową) za przygotowanie i prawidłową realizację programu operacyjnego odpowiada instytucja zarządzająca, którą w przypadku regionalnego programu operacyjnego jest zarząd województwa. Na podstawie art. 9 ust 2 pkt 9 lit. b ustawy wdrożeniowej do zadań instytucji zarządzającej należy wydawanie decyzji o umorzeniu w całości albo w części oraz o odroczeniu albo rozłożeniu na raty spłaty należności wynikających z obowiązku zwrotu środków przeznaczonych na realizację programów, projektów lub zadań, o których mowa w art. 61 u.f.p.

Należy podkreślić, że każdy beneficjent, przystępując do konkursu w ramach jakiegokolwiek działania, jest obowiązany zapoznać się z zasadami konkursu, wytycznymi i obowiązującymi przepisami prawa.

W umowie o dofinansowanie projektu Beneficjent przyjął obowiązek realizacji Projektu z należytą starannością, w szczególności ponosząc wydatki celowo, rzetelnie, racjonalnie i oszczędnie, zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa i procedurami w ramach Programu oraz w sposób, który zapewni prawidłową i terminową realizację Projektu. Beneficjent zobowiązał się do wydatkowania środków zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa i procedurami. Nie wywiązując się z warunków umowy o dofinansowanie projektu, musiał liczyć się z koniecznością zwrotu dofinansowania środków EFRR z odsetkami.

W postępowaniu wszczętym na wniosek Beneficjenta, Instytucja Zarządzająca jest związana treścią i zakresem żądania Beneficjenta. W związku z tym, Instytucja Zarządzająca na wniosek Beneficjenta prowadzącego działalność gospodarczą, bada przesłanki udzielenia ulgi w postaci rozłożenia na raty płatności całości albo części należności publicznoprawnych przy uwzględnieniu przesłanek społecznych lub gospodarczych, w szczególności możliwości płatniczych zobowiązanego.

W myśl art. 64 ust. 2 u.f.p., właściwy organ, na wniosek zobowiązanego, prowadzącego działalność gospodarczą może udzielać określonych w art. 64 ust.1 pkt 2 ulg w spłacie zobowiązań, które:

- 1) nie stanowią pomocy publicznej,
- 2) stanowią pomoc de minimis,
- 3) stanowią pomoc publiczną:
 - a) mającą na celu naprawienie szkód spowodowanych klęskami żywiołowymi lub innymi zdarzeniami nadzwyczajnymi,
 - b) mającą na celu zaradzenie poważnym zaburzeniom w gospodarce,
 - c) zgodną z zasadami rynku wewnętrznego Unii Europejskiej, której dopuszczalność została określona przez właściwe organy Unii Europejskiej, udzielaną na przeznaczenia inne niż wymienione w lit. a i b.

Warunki określone w art. 64 ust. 2 u.f.p. zawężają w stosunku do prowadzących działalność gospodarczą dopuszczalność stosowania ulg. Oznacza to, iż rozpoznanie wniosku przedsiębiorcy o udzielenie ulgi wymaga w pierwszej kolejności oceny, czy ulga będzie stanowiła pomoc publiczną, a jeżeli tak to jakiego rodzaju. Dopiero, w drugiej kolejności celowe jest badanie wniosku pod kątem kryteriów, o których mowa w art. 64 ust.1 u.f.p.

Pomoc publiczna to ingerencja instytucji państwowych, polegająca na przyznaniu w jakiegokolwiek formie, pomocy pojedynczemu podmiotowi gospodarczemu bądź grupie podmiotów, prowadząca do zakłócenia konkurencji na wolnym rynku.

W szerszym znaczeniu, pomocą publiczną są też inne instytucje prawne uprzywilejowujące wspomagany podmiot względem pozostałych (indywidualne zwolnienia podatkowe, gwarancje rządowe, monopole etc.).

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wypracowanym na gruncie art. 107 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu UE, pomoc publiczna może wystąpić w przypadku udzielenia wsparcia przedsiębiorstwu po spełnieniu łącznie następujących przesłanek:

- 1) wsparcie jest udzielane przez państwo lub ze środków państwowych,
- 2) wsparcie stanowi dla przedsiębiorcy przysporzenie korzystniejsze od warunków oferowanych na rynku,
- 3) wsparcie ma charakter selektywny (uprzywilejowuje określone przedsiębiorstwo lub przedsiębiorstwa albo produkcję określonych towarów),

4) wsparcie grozi zakłóceniem lub zakłóca konkurencję oraz wpływa na wymianę handlową między państwami członkowskimi UE.

Zatem, aby przedsiębiorca mógł uzyskać ulgę musi wykazać, że dana ulga nie będzie stanowiła pomocy publicznej (tj. nie spełnia wyżej wskazanych kryteriów) bądź też w przeciwnym przypadku - wykazać, że dana pomoc publiczna mieści się w limicie pomocy *de minimis* dla danego przedsiębiorcy lub też wykazać, że ulga ta będzie stanowiła inną dozwoloną formę pomocy publicznej.

W związku z tym, że Beneficjent nie przedstawił Instytucji Zarządzającej zakresu informacji, oświadczeń oraz formularza informacji o których mowa w przytoczonych wcześniej Rozporządzeniach dotyczących pomocy publicznej, biorąc pod uwagę przeznaczenie planowanej pomocy oraz konieczność zapewnienia nieprzekroczenia dopuszczalnej wielkości pomocy udzielonej w związku z realizacją danego przedsięwzięcia przez podmiot ubiegający się o pomoc oraz uwzględniając wymagania z zakresu sprawozdawczości, pomoc publiczna nie może zostać mu udzielona.

Beneficjent, składając wniosek o ulgę w formie rozłożenia na raty, zwrócił się z prośbą, aby przy rozpatrzeniu wniosku Instytucja Zarządzająca wzięła pod uwagę trudną sytuację ekonomiczną spółki - spółka nie jest w stanie zapłacić całego długu jednorazowo. Jednocześnie, Beneficjent nie negował zasadności sumy pieniężnej wskazanej w Upomnieniu nr 2/2022 w wysokości 1 225 184,00 zł (na kwotę składa się kwota EFRR do zwrotu, odsetki wyliczone na dzień wystawienia upomnienia i koszty upomnienia) oraz dalszych odsetek do zapłaty i zwrócił się z prośbą o nie wszczynanie postępowania egzekucyjnego w tej sprawie.

Niemniej jednak należy zauważyć, że Beneficjent już w kwietniu 2021 r. wiedział, że zostanie nałożona korekta finansowa na część wydatków, kiedy to odbyła się kontrola doraźna projektu. W wynikach tej kontroli wykazano, że Beneficjent naruszył § 12 ust. 2 umowy o dofinansowanie i nałożono korektę w wysokości wydatków kwalifikowalnych 140 532,19 zł z czego dofinansowanie EFRR do zwrotu wynosiło 84 319,30 zł. Podczas drugiej kontroli doraźnej, która odbyła się lipcu 2021 r. nałożono na Beneficjenta korektę finansową za naruszenie § 2 ust.2, § 4 ust.11, § 22 ust.1, § 7 ust.1, § 3 ust.1, § 12 ust.1 umowy o dofinansowanie na kwotę wydatków kwalifikowalnych 798 918,17 zł z czego dofinansowanie EFRR do zwrotu 479 350,92 zł. W związku z powyższymi korektami wynikła nierozliczona zaliczka do zwrotu ze środków EFRR w

wysokości 436 329,78 zł - razem 1 000 000,00 zł. Ponadto, Beneficjent kolejny raz został poinformowany Wezwaniem z dnia 28.09.2021 r. o konieczności zwrotu wykorzystanego niezgodnie z przeznaczeniem i z naruszeniem procedur dofinansowania w wysokości 1 000 000,00 zł oraz odsetek liczonych jak dla zaległości podatkowych, a co zatem idzie miał świadomość konieczności zwrotu środków. Co więcej wskazać należy, że zobowiązanie z tytułu zwrotu środków dofinansowania z odsetkami naliczonymi na podstawie art. 207 ust. 1 u.f.p. powstaje automatycznie na skutek wystąpienia przesłanek określonych w treści tego przepisu. W związku z tym stwierdzenie okoliczności, o których mowa w art. 207 ust. 1 u.f.p., które miało miejsce w analizowanej sprawie już w roku 2021, skutkuje obowiązkiem wszczęcia procedury określonej w art. 207 ust. 8 i ust. 9 u.f.p. prowadzącej do wydania decyzji określającej kwotę zwrotu środków, terminu od którego nalicza się odsetki oraz sposobu zwrotu środków. Należy przy tym wskazać, że decyzja o zwrocie środków ma charakter decyzji określającej tj. jedynie potwierdzającej konieczność zwrotu środków dofinansowania wraz z odsetkami w określonej wysokości, na skutek wystąpienia zdarzenia, z którym ustawa wiąże taki obowiązek. W związku z czym, Decyzja nr 139/21 o zwrocie dofinansowania wydana 29.12.2021 r. potwierdziła jedynie konieczność zwrotu środków z odsetkami, a zobowiązanie do ich zwrotu powstało już w miesiącach kwiecień i lipiec 2021 r. W związku z czym, pomimo świadomości konieczności uregulowania ciążącego ww. zobowiązania Beneficjent nie uregulował tej należności, ani też nie podjął żadnych czynności zmierzających chociaż do częściowego uregulowania tego zobowiązania względem Instytucji Zarządzającej. Ponadto nie podjął żadnych działań po otrzymaniu wezwania, czy też w toku wszczętego postępowania administracyjnego, ani też w terminie wyznaczonym w decyzji nr 139/21 z dnia 29.12.2021 r., dopiero po otrzymaniu upomnienia, złożył pismo o rozłożenie na raty z prośbą o nie kierowanie sprawy do egzekucji. Beneficjent wskutek własnej autonomicznej decyzji nie zdecydował się na wcześniejszą spłatę ciążącego zobowiązania, a co za tym idzie w sposób realny i znaczący wpłynął na wysokość ostatecznej kwoty do zwrotu. Jak już wyżej wskazano odsetki naliczane są od dnia 22.03.2019 r. od kwoty 600 000,00 zł i od dnia 27.04.2020 r. od kwoty 400 000,00 zł na dzień wnioskowanej ulgi wynoszą 229 976,00 zł, a ich wartość stale wzrasta aż do dnia całkowitej spłaty przedmiotowego zobowiązania.

Wobec powyższego, trudno jest przyjąć w analizowanej sprawie, iż przedmiotowe zobowiązanie powstało na wskutek nadzwyczajnych i wyjątkowych okoliczności, spowodowanych działaniem czynników, na które Beneficjent nie miał wpływu i które były niezależne od jego postępowania tj.

działania Beneficjenta w zakresie rozporządzenia przedmiotowymi środkami spowodowały niekorzystną dla niego sytuację, skutkującą zwrotem powyższych środków.

Korzystanie przez Beneficjenta z dofinansowania na realizację projektu w ramach Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Świętokrzyskiego na lata 2014-2020 powinno być poprzedzone wnikliwą weryfikacją własnych zasobów finansowych, tak aby zapewnić realizację zaplanowanego przedsięwzięcia. Starając się o dofinansowanie ze środków unijnych Beneficjent zapewniał, iż poniesie ryzyko ewentualnych niepowodzeń w realizowaniu projektu. Beneficjent na podstawie umowy o dofinansowanie pobrał środki publiczne o znacznej wartości i wykorzystał je zwiększając własny stan majątkowy.

W omawianej sprawie Beneficjent nie powinien zwlekać ze zwrotem oczekując na rozstrzygnięcie sprawy decyzją administracyjną. Zobowiązanie Beneficjenta do zwrotu kwoty dofinansowania wykorzystanego niezgodnie z umową powstaje bowiem z mocy prawa, a nie z chwilą wydania decyzji, doręczenia jej ani uzyskania przymiotu ostateczności. Tym samym Beneficjent powinien był zabezpieczyć środki i dokonywać spłaty zobowiązania od momentu kiedy ono powstało.

W okolicznościach sprawy za udzieleniem ulgi nie przemawiają także względy gospodarcze w szczególności możliwości płatnicze Beneficjenta. Analizując przywołaną przesłankę na podstawie przedłożonych przez Beneficjenta dokumentów PIT-36L, PIT/B, PIT/WZ wynika, że w roku 2019 i 2021 spółka generowała straty: w 2019 r. strata spółki wyniosła zł z czego strata przypadająca na podatnika wyniosła zł, zł, zł.

W 2021 r. strata spółki wyniosła zł z czego strata przypadająca na podatnikawyniosła Z PIT/WZ wynika, że nie uregulował zobowiązań względem 67 wierzycieli na kwotę zł, nie uregulowały zobowiązań względem 67 wierzycieli na kwotę po zł.

Z dokumentu PIT/B wynika, że jedynie w 2020 r. dochód spółki wyniósł zł nie wykazano strat, pomimo tego jak wynika z PIT/WZ nie uregulował zobowiązań względem 18 wierzycieli na kwotę nie uregulowały zobowiązań względem 18 wierzycieli na kwotę po zł. Dochód w 2020 r. przypadający na podatnika wyniósł zł, na

Instytucja Zarządzająca musi mieć na względzie, że przyznanie ulgi jednemu podmiotowi może skutkować zarzutem stawiania go w sytuacji uprzywilejowanej w stosunku do innych podmiotów, które wywiązują się rzetelnie z nałożonych na nie korekt finansowych (por. wyrok WSA w Warszawie z dnia 27 stycznia 2011 r., sygn. akt III SA/Wa 1159/10). Takim decyzjom sprzeciwiają

się zasady wolnego rynku i wolności gospodarczej. Instytucja Zarządzająca jest zobowiązana do równorzędnego traktowania podmiotów korzystających ze wsparcia w postaci dofinansowania. Jak już wyżej wskazano, kwestię ulg w spłacie zobowiązań z tytułu zwrotu środków w ramach programów finansowanych z udziałem środków europejskich regulują ww. przepisy ustawy o finansach publicznych. Ich podstawą są przepisy powszechnie obowiązującego prawa, a cechą charakterystyczną podporządkowanie w granicach wyznaczonych prawem objętych nimi jednostek organom wyposażonym we władztwo publiczne. W ocenie Instytucji Zarządzającej uzasadnione jest by rozpoznając wniosek o rozłożenie na raty zobowiązania, skorzystać z orzecznictwa sądownoadministracyjnego wypracowanego w zakresie rozumienia przesłanek „ważnego interesu podatnika (dłużnika)” i „interesu publicznego” na kanwie art. 67a § 1 Ordynacji podatkowej, który operuje pojęciami „ważnego interesu podatnika” i „interesu publicznego”, gdyż nawet wydając decyzję administracyjną w oparciu o art. 64 ust. 2 u.f.p., przed rozważeniem przesłanek tam wskazanych, rozpatrzyć należy, czy wystąpiły przesłanki „ważnego interesu dłużnika” i „interesu publicznego”. W tym miejscu należy podkreślić, iż przyznanie ulgi w spłacie zobowiązań nie jest obligatoryjne i w każdym przypadku opiera się na uznaniu administracyjnym, co oznacza, że Instytucja Zarządzająca na podstawie analizy całości zebranego materiału dowodowego ocenia, czy w konkretnym przypadku występują przesłanki do zastosowania ulgi. Instytucja Zarządzająca powinna dokładnie wyjaśnić stan faktyczny, natomiast wybór konsekwencji ustalonego stanu faktycznego ustawodawca pozostawił uznaniu Instytucji Zarządzającej. W ramach uznania administracyjnego, Instytucja Zarządzająca ma prawo wyboru rozstrzygnięcia, co oznacza, że może - w przypadku stwierdzenia jednej z przesłanek - uwzględnić wniosek lub odmówić jego uwzględnienia. Rozstrzygnięcie to nie może mieć jednak charakteru dowolnego, lecz musi być wynikiem wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy (art. 7 k.p.a.), wszechstronnego zebrania oraz rozpatrzenia w sposób wyczerpujący materiału dowodowego (art. 77 § 1 k.p.a.), zaś decyzja winna spełniać wymogi określone w art. 107 § 1 i § 3 k.p.a. W wyroku z dnia 7 lutego 2013 r., sygn. akt I SA/Po 826/12 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu wskazał, iż instytucja udzielenia ulgi w spłacie zaległości podatkowych przewidziana w Ordynacji podatkowej opiera się na tzw. uznaniu administracyjnym, co nie oznacza że ustawodawca pozostawił organom zupełną swobodę w ich stosowaniu. Przepis ten pozostawia do uznania organu podatkowego istnienie lub nie istnienie w konkretnej sprawie szczególnych okoliczności przemawiających za udzieleniem ulgi, lecz decyzja w przedmiocie ulgi musi zawierać uzasadnienie stanowiska Instytucji Zarządzającej. Stanowisko to musi być oparte na zebranych i należycie ocenionym materiale dowodowym. Instytucja

Zarządzająca musi stwierdzić, czy w konkretnym przypadku w ogóle istnieje ważny interes zobowiązanego lub interes publiczny, mając na uwadze, że obie wskazane przesłanki mają charakter równorzędny, zatem obie w trakcie postępowania muszą być rozpatrzone. Zwroty: „ważny interes podatnika” i „interes publiczny” nie mają stałego zakresu treści. Są to swoiste klauzule generalne, odsyłające do ocen pozaprawnych. Przepisy prawa, posługując się pojęciami: ważnego interesu podatnika lub interesu publicznego, jednocześnie ich nie definiują, ani też nie odsyłają do innych aktów prawnych. To wszystko sprawia, że w identyfikowaniu powyższych pojęć szczególnego znaczenia nabiera orzecznictwo sądów administracyjnych. Zgodnie z wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego w Szczecinie z dnia 16 stycznia 2003 r., sygn. akt SA/Sz 945/01 „ważny interes podatnika” to sytuacja, w której z powodów nadzwyczajnych, losowych przypadków podatnik nie jest w stanie uregulować zaległości podatkowych. Zdarzeniem losowym będzie np. zaistniałe, niespodziewane zdarzenie niezależne od woli podatnika, które może spowodować, że ten znalazł się w trudnej sytuacji materialnej, niepozwalającej mu na zapłatę należności.

Przez „ważny interes podatnika” należy rozumieć nadzwyczajne względy, które mogłyby zachwiać podstawami egzystencji podatnika. W wyroku z dnia 18 kwietnia 2012 r., sygn. akt II FSK 2118/10 Naczelny Sąd Administracyjny wyjaśnił, że ogólną dyrektywą interpretacyjną przy wykładni pojęcia „ważnego interesu podatnika” powinno być uznanie wyjątkowości instytucji przyznawania wszelkich ulg w spłacie zobowiązań. Sąd wskazał, że chodzi o sytuacje wyjątkowe, losowe niezależne od działań podatnika. Inne rozumienie tego pojęcia doprowadziłoby do uznania, że każdy podatnik znajdujący się w trudnej sytuacji ekonomicznej spełniałby przesłanki do uzyskania ulg w spłacie zobowiązania.

Nie można przyjąć, iż brak możliwości spłaty zadłużenia przez Beneficjenta jest wynikiem ww. zdarzeń, ponieważ przedmiotowa należność nie powstała na skutek nadzwyczajnych i wyjątkowych okoliczności, spowodowanych działaniem czynników, na które Beneficjent nie miał wpływu i które były niezależne od jego postępowania tj. działania Beneficjenta w zakresie rozporządzenia przedmiotowymi środkami spowodowały niekorzystną dla niego sytuację, skutkującą zwrotem powyższych środków. Instytucja Zarządzająca stwierdziła zatem, że możliwości płatnicze, jak również względy społeczne, nie przemawiają za rozłożeniem należności na raty.

Należy ponownie podkreślić, iż ważny interes zobowiązanego ujmowany jest jako interes wyjątkowy odbiegający od powszechnych standardów i sytuacji, natomiast w przedmiotowej

sprawie nie zachodzą nadzwyczajne okoliczności przemawiające za uwzględnieniem wniosku Beneficjenta. Nie można wystąpienia przesłanki „ważnego interesu podatnika” upatrywać w dolegliwości finansowej, jakiej doświadcza obecnie Beneficjent w związku z koniecznością wywiązania się z ciężących na nim zobowiązań. Trudna sytuacja majątkowa dłużnika (gdyby taka wystąpiła) sama w sobie także nie może być uznana za przesłankę umożliwiającą zastosowanie wnioskowanej ulgi, a tym bardziej nie można jej utożsamiać z ważnym interesem dłużnika, ponieważ w przeciwnym razie prowadziłyby to do absurdu, gdyż każdy dłużnik znajdujący się w trudnej sytuacji majątkowej spełniałby przesłankę przyznania ulgi.

Ponadto, należy zauważyć, iż przyznanie Beneficjentowi ulgi w postaci rozłożenia na raty powstałych z jego winy zaległości, a zatem nie będących wynikiem nagłych, nadzwyczajnych zdarzeń losowych, które mogły ewentualnie uzasadniać przyznanie powyższej ulgi, stałoby w sprzeczności z zasadą równego traktowania przez Instytucję Zarządzającą Beneficjentów Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Świętokrzyskiego na lata 2014-2020, którzy znaleźli się w podobnej sytuacji.

W ocenie Instytucji Zarządzającej argumentem przemawiającym za brakiem spełnienia warunku ważnego interesu publicznego, jest fakt, iż kwota przypadająca do zapłaty pochodzi w całości ze środków unijnych, których Instytucja Zarządzająca jest jedynie dysponentem i które mogą być przeznaczone jedynie na wydatki uznane za kwalifikowalne w danym działaniu programu operacyjnego i zgodnie z warunkami dofinansowania wskazanymi w Umowie o dofinansowanie. Środki wydatkowane w sposób nieprawidłowy muszą zostać zwrócone do budżetu Unii Europejskiej na koniec danego okresu programowania. Choć decyzje o zastosowaniu ulg w spłacie zobowiązań oparte są na tzw. uznaniu administracyjnym, to wierzyciel - w przeciwieństwie do wierzyciela w cywilnoprawnych stosunkach zobowiązaniowych - nie ma swobody w dysponowaniu wierzytelnością publicznoprawną, szczególnie że w przedmiotowej sprawie wierzytelność ta dotyczy środków publicznych z udziałem środków unijnych, co do których Instytucja Zarządzająca jest jedynie dysponentem, a wydatkowanie i rozliczenie przyznanego dofinansowania musi przebiegać w okresie programowania. W przypadku braku odzyskania tych środków przez Instytucję Zarządzającą obciążają one budżet Województwa, chyba że Instytucja Zarządzająca nie odzyskała ich pomimo wykorzystania wszelkich dostępnych środków, w tym postępowania egzekucyjnego i przyjętych form zabezpieczenia. Jako zabezpieczenie prawidłowej realizacji Umowy o dofinansowanie Beneficjent złożył weksel własny in blanco z deklaracją wekslową oraz poręczeniem współników na kwotę dofinansowania oraz hipotekę umowną łączną na rzecz

Województwa Świętokrzyskiego do kwoty zł wpisaną w księgach wieczystych nr prowadzonych przez Sąd Rejonowy w Starachowicach V Wydział Ksiąg Wieczystych dla nieruchomości, położonej w miejscowości, stanowiącej własnośćna warunkach podanych w oświadczeniu oraz w księdze wieczystej nr prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Starachowicach V Wydział Ksiąg Wieczystych dla nieruchomości położonej w miejscowości stanowiącej własność spółki, Na powyższą kwotę składają się obok należności głównej m.in. roszczenia o odsetki, koszty postępowania oraz świadczenia uboczne. W księdze wieczystej nr Województwo Świętokrzyskie wpisane jest na pierwszym miejscu, w księdze wieczystej nr Województwo Świętokrzyskie wpisane jest na czwartym miejscu.

Ponadto, odnosząc się do liczby 72 rat wskazanych przez Beneficjenta należy wskazać, że Regionalny Program Operacyjny Województwa Świętokrzyskiego na lata 2014-2020 zmierza ku zakończeniu, a co za tym idzie środki EFRR wypłacone w ramach tego programu operacyjnego powinny być wyegzekwowane i zwrócone do Komisji Europejskiej. Beneficjent zawnioskował o udzielenie ulgi dopiero w roku 2022 r., po zastosowaniu środków przymusu egzekucyjnego, a w 2021 r. nie podjął żadnej czynności zmierzającej do chociaż częściowego uregulowania zobowiązania. Mając na względzie wysokość wskazanych rat po zł to Instytucja Zarządzająca na podstawie przedłożonych przez Beneficjenta dokumentów finansowych nie widzi możliwości regulowania przez niego raty we wskazanej wysokości.

Tym samym, Instytucja Zarządzająca nie widzi podstaw do pozytywnego rozpatrzenia przedmiotowego wniosku o ulgę oraz do zawieszenia postępowania egzekucyjnego.

Mając na uwadze powyższe, Beneficjent miał świadomość, że odpowiedzialność za właściwą realizację przedmiotowej inwestycji spoczywa na nim, a co za tym idzie powinien również odpowiednio się zabezpieczyć na okoliczność ewentualnych konsekwencji finansowych w przypadku wykrycia przez organy kontrolne nieprawidłowości w realizacji przedmiotowego Projektu. Należy podkreślić, iż w przedmiotowej sprawie szczególnie interes publiczny przemawia za odmową udzielenia wnioskowanej ulgi, gdyż naruszona zostałaby zasada równego traktowania beneficjentów.

Zdaniem Instytucji Zarządzającej w analizowanej sprawie nie zachodzi ważny interes publiczny przemawiający za udzieleniem wnioskowanej ulgi, ponieważ aktualna sytuacja Beneficjenta jest konsekwencją jego wcześniejszych działań i suwerennych decyzji. Powstanie przedmiotowej należności, jak wykazano w decyzji, spowodowane było realizacją inwestycji niezgodnie z procedurami obowiązującymi przy wykorzystaniu środków publicznych. Przyznanie wnioskowanej

ulgi przez Instytucję Zarządzającą stanowiłoby wyraz akceptacji dla nienależytego wywiązywania się z zobowiązań co nie znajduje aprobaty w aspekcie społecznym. Ochronie podlegałyby wyłącznie indywidualny interes Beneficjenta i to kosztem interesu społecznego.

„Ważny interes podatnika” wymaga istnienia nadzwyczajnych okoliczności w sytuacji życiowej konkretnego podatnika, zdarzeń obiektywnie niezależnych od postawy, zachowania podatnika, na które nie mógł mieć wpływu nawet przy dołożeniu nadzwyczajnej staranności w danych okolicznościach, zaś interes publiczny oznacza, że za zastosowaniem wnioskowanej ulgi musi przemawiać konieczność respektowania wartości wspólnych dla całego społeczeństwa, jak sprawiedliwość, bezpieczeństwo, zaufanie obywateli do organów władzy. (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z dnia 16 kwietnia 2013 r., sygn. akt I SA/Gd 273/13; wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie dnia 7 listopada 2017 r., sygn. akt I SA/Rz 535/17).

Mając na uwadze powyższe oraz przywołane orzecznictwo sądowoadministracyjne, Instytucja Zarządzająca stwierdza, iż w ramach analizowanej sprawy nie zaistniały żadne omówione powyżej przesłanki umożliwiające rozłożenie na raty całości zobowiązania. Co więcej udzielenie wnioskowanej ulgi byłoby wysoce niepożądane z punktu widzenia interesu społecznego i gospodarczego, bowiem to w jego definicji wskazano konieczność respektowania wartości wspólnych dla całego społeczeństwa, jak sprawiedliwość, bezpieczeństwo, zaufanie obywateli do organów władzy.

Konieczność zapłaty przez Beneficjenta przedmiotowego zobowiązania jest efektem jego działań i realizowania przedmiotowego projektu niezgodnie z zapisami umowy o dofinansowanie.

Udzielenie więc Beneficjentowi, w analizowanej sytuacji, takiej ulgi przez Instytucję Zarządzającą stanowiłoby również naruszenie zasady równego traktowania wszystkich beneficjentów. Instytucja Zarządzająca wykonując zadania, o których mowa w ustawie wdrożeniowej w perspektywie finansowej 2014–2020, powinna uwzględniać zasadę równego dostępu do pomocy wszystkich kategorii beneficjentów w ramach programu oraz zapewniać przejrzystość reguł stosowanych przy ocenie projektów. Instytucja Zarządzająca po przeanalizowaniu złożonej przez Beneficjenta dokumentacji uważa, iż w omawianej sprawie nie zaistniały żadne szczególne i wyjątkowe okoliczności uzasadniające przyznanie w ramach uznania administracyjnego wnioskowanej ulgi w spłacie. Tym bardziej, że sytuacja Beneficjenta nie jest efektem nagłych, losowych zdarzeń, lecz skutkiem podejmowanych działań gospodarczych i finansowych.

Wydając decyzję, Zarząd Województwa Świętokrzyskiego oparł się na następujących dokumentach:

- 1) Umowa o dofinansowanie nr: RPSW.0..02.00-26-./18-00 z dnia 06.02.2019 r.,
- 2) Wniosek o dofinansowanie projektu nr RPSW.0..0..00-26-0.../18 wraz z załącznikami tj. dokumentacją konkursową,
- 3) Pismo Instytucji Zarządzającej znak: IR-XIV.432.1.30.2021 z dnia 28.09.2021 r.,
- 4) Decyzja administracyjna nr 139/21 z dnia 29.12.2021 r.,
- 5) Pismo Beneficjenta z dnia 21.01.2022 r.
- 6) Pismo Instytucji Zarządzającej znak: IR-XIV.432.1.30.2022 z dnia 14.02.2022 r.
- 7) Pismo Beneficjenta z dnia 07.03.2022 r.
- 8) Postanowienie nr 165/22 z dnia 30.03.2022r.
- 9) Upomnienie nr 2/2022 z dnia 19.05.2022 r.
- 10) Pismo Beneficjenta z dnia 01.06.2022 r.
- 11) Pismo Instytucji Zarządzającej znak: IR-XIV.432.1.30.2022 z dnia 21.06.2022 r.
- 12) Pismo Instytucji Zarządzającej znak: IR-XIV.432.1.30.2022 z dnia 04.07.2022 r.
- 13) Pismo Beneficjenta z dnia 11.07.2022 r. z załącznikami,
- 14) Pismo Instytucji Zarządzającej znak: IR-XIV.432.1.30.2022 z dnia 18.07.2022 r.

POUCZENIE

Decyzja jest nieostateczna w administracyjnym toku instancji. Beneficjent może złożyć do Zarządu Województwa Świętokrzyskiego wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy w terminie 14 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji. Jeżeli Beneficjent nie chce skorzystać z prawa do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, może wnieść do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Kielcach skargę na decyzję w terminie 30 dni od dnia jej doręczenia. Skargę wnosi się za pośrednictwem Zarządu Województwa Świętokrzyskiego. Wpis od skargi wynosi 200 zł. W trakcie biegu terminu do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, Beneficjent może zrzec się wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy. Wówczas, z dniem doręczenia Instytucji Zarządzającej oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania przez ostatnią ze stron postępowania, decyzja staje się ostateczna i prawomocna, co oznacza brak możliwości zaskarżenia decyzji do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Kielcach. Nie jest możliwe skuteczne cofnięcie oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania.

Marszałek
Województwa Świętokrzyskiego
Andrzej Bętkowski
(dokument podpisano elektronicznie)

Decyzję otrzymują:

- 1),
- 2) a/a – (2 egzemplarze).